

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg har også meget stor respekt for de læger, som er i det her system, og som sørger for at give den behandling, som skal gives, og jeg regner også med, at de et langt stykke ad vejen giver den rigtige behandling. Men derfra og så til, som hr. Poul Nødgaard gør det, at sige, at så skal Folketinget, amtsrådene og byrådene ikke blande sig i, hvad der i øvrigt foregår, er der meget, meget langt.

Jeg vil godt slå fast, at vi i Fremskridtspartiet i hvert fald har den klare holdning, at når vi taler om medicinering, når vi taler om elektrochok, og når vi taler om tvangsfiksering af sindslidende på hospitalerne, så er Danmark et uland i sammenligning med mange af de andre nordiske og europæiske lande.

Og jeg vil godt, inden ministrene svarer – for så kan ministrene også tage det med – foreslå her uden for den motiverede dagsorden, at man beder en eller anden kvalificeret nordmand fra Norge om at lave en uvildig undersøgelse af forholdene i Danmark. Jeg sagde bevidst fra Norge, for der er selvfølgelig også nordmænd, der opholder sig i Danmark, og det vil der ikke være så meget fidus ved. Vi skal have én udefra, f.eks. fra Norge, som jo er et glimrende eksempel på det her område som et land, der er meget, meget langt fremme, når vi taler om behandlingen af sindslidende, som kan lave en uvildig undersøgelse af de danske forhold med særlig vægt på medicinering, fiksering, elektrochok, terapi, personale, ressourcer og omgivelser.

Og lad os så prøve at se, hvordan man ser på Danmark, når man kommer fra et land som f.eks. Norge. Det ligger lige ovre på den anden side af vandet, men alligevel er de årtier foran os i behandlingen af sindslidende. Jeg kunne godt tænke mig, hvis ministeren her uden for dagsordenen kunne give et løfte om, at man vil lave en sådan undersøgelse. Det ville give os noget at tænke over, og så ville selv hr. Poul Nødgaard kunne indse, at det er på tide, at vi gør noget også i Danmark.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Den skal nok også blive kort, for jeg tror, vi taler lidt forbi hinanden, men det skal så vise sig, når jeg nu har holdt dette indlæg.

Lad os nu tage elektrochok. Jeg har kendskab til én, der engang fik et elektrochok, og det skete i snæver kontakt mellem den pågældende selv

og lægerne og de pårørende. Alle var enige om, at det elektrochok skulle finde sted. Det fik så en lykkelig udgang, og det gjorde den pågældende rask.

Så siger man anført af hr. Peter Duetoft, at det også er noget, man skal kigge på her i Folketinget, og det skal § 71-tilsynet gøre. Jeg har fundet ud af i dag, at det § 71-tilsyn ved en hel masse, som vi andre ikke ved, men så kan vi gå til dem, der sidder i udvalget, og finde ud af, hvad det er, de ved om det her.

Men jeg synes bare, at det er utrolig farligt, hvis Folketinget ud over at skabe bygningsmæssigt gode rammer og andre gode rammer og bevilge de penge, der skal bevilges, også går over i den næste del ved ligesom at sige: Vi ved også noget om, hvad der er godt for jer – altså patienterne.

Jeg er utrolig bange for, og jeg er også meget spændt på at høre fra ministeren, om det virkelig er regeringens opfattelse, at man skal bevæge sig ind på de veje og også med hensyn til det medicinske område sige, hvor meget man må medicinere. Det er da – underforstået – det samme som at sige til de læger, der har den pågældende i behandling, eller til patienterne, at her foregår for meget medicinering, det vil vi dæmpe ned.

Jeg ved ikke, hvad det er, man har forestillet sig. Fra de få gange i mit liv, jeg har været en lille smule syg, har jeg altså på det område en utrolig stor respekt for lægevidenskaben og for det faguddannede personale. Det kan være, jeg misforstår det, men jeg føler, at der er nogle her i Folketinget, der siger: Vi skal have kigget på, om nu ikke der gives for meget medicin, om nu ikke for mange får elektrochok osv. osv.

Stol dog på det lægesystem, vi har. Vi har et af verdens bedste sundhedssystemer, og lad dem dog arbejde trygt og roligt med disse ting.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Poul Nødgaard skal vide, at vi rent faktisk har udvist stor respekt for lægevidenskaben og for de fagligt uddannede læger, som arbejder rundt omkring på de psykiatriske hospitaler. Vi har f.eks. også respekt for dem, når de siger til os, at en af grundene til, at de somme tider bruger for meget medicin, er, at der er for meget uro, for lidt plads, for mange patienter og for stor overbelægning.

Jeg tror, hr. Poul Nødgaard med alle de forklaringer, han kom med lige før, har fået smæk